

Jász Attila (Szöny, 1966 –)

„Jász Attila vagyok. (Amíg meg nem halok.)

Ha szerencsém van, és jó szövegeket írok, marad utánam néhány vers, szöveg, de a nevemet akkor se fogják megjegyezni, legfeljebb ismerősen cseng, és jó esetben József Attilával kevernek majd. Rossz esetben... Ezt most inkább hagyjuk.

Szeretem, ha gyerekeim gyereként viselkednek, viszont nem szeretnék gyerekek látszani se előttük, se a szövegekben. (Ám a játék szenvedélye néha átragad.) Minden gyerekszövegemet nekik írtam, amelyiken egy picit se mosolyogtak, kidobtam. Ez persze nem mérvadó, edzésben vannak, más képpen: jól szocializáltak.

A gyerek nem hülye, ez az alap-tételelem. Ezért bátran tekintem néhány felnőtt-versemet is gyerekszövegnek, szívesen mesélek ún. komolyabb dolgokról is. És fontosnak gondolom, hogy a mesét vagy a verset a (felolvasó) szülő is élvezze.

Nem szeretem a palacsintát. (Mert tej-, pontosabban laktóz-érzékeny vagyok.)

Nem szeretem a rossz pálinkát. (Ellenben a száraz fehér bort tisztán és szódával...)

És nem szeretek magamról beszélni. Szeretem, ha a műveim megteszik helyettem.”

Költő, esszéíró, szerkesztő. 1989 óta rendszeresen publikál, többnyire verseket és esszéket. Az *Új Forrás* folyóirat (Tatabánya) szerkesztőségében dolgozik, főszerkesztőként.

KÖNYVEK

Angyalfogó – gyerekversek,
ill. Kun Fruzsina, Koinónia, 2008.

DÍJAK

József Attila-díj, 2003.

Folyton buzgó ihletforrásaim

KRITIKA

„Nagyon személyes kötet, ezért sem meglepő, hogy az ajánlás a szerző három gyerekének, Annának, Máténak, Barnabásnak szól, és mindazoknak, akik elhiszik, hogy «vannak angyalok». Az összesen huszonnégy szöveget tartalmazó kötet három részre tagolódik, a szelídállatságokra (telis-tele nyüzsgő bogarakkal, kíváncsi denevérekkel és fázós cinkékkel), a felnőttiségre (melyben az örökké utálatos spenóttól a mamlasz királyfiakon át eljutunk a bűnrossz pálinkáig) és végül az álmofogókra (ahol angyalok röpködnek lépten-nyomon). [...]

Leginkább az tetszik, hogy ezekben a versekben nagyon pontos érzelmi lenyomatok rejtőznek: kósza gyerekvagyak, ábrándok, ragaszkodás és ellenszenv, gyász, apróbb csalafintaságok, képzeletbeli csaták, félelmek és örömök.”

(Tóth Ágnes Veronika)

„Ez most nem a manapság oly divatos szóvicces, nyelvelős költészet. [...] Más dimenziókban zörget, amivel próbálja a felnőttet is visszariasztani az őt körülvevő, igen-igen unalmas világtól. Jász Attila minden kételkedés és megjátszás nélkül, teljes természetességgel lényegül át gyerekekbe, tudván, hogy ennél jobb dolgot nem nagyon tehet...”

(Szekeres Nikoletta)

„A szerző olyan lényeket teremt, akik «illékonyak és valószerűtlenek, mint az álmok». Szikárak és szomorúak, csöndesek, ugyanakkor nagyon is mindennapiak: főleg karácsony táján, látogatóba jönnek, vagy éppen ajándékot hoznak. Itt angyalok lakják és rendezik a világot, a szorongató ismeretlenből játszó és vigyázó és ismerős világ lesz. Fekete-fehér összebujás, elsőszerelem, az angyalfán visszatérő szeretteink: ez nemcsak az álmok, hanem a csodák világa is.”

(Lovász Andrea)

KIRÁLYFIvariációk

(első)
Én vagyok a tökkel ütött királyfi,
fejemen a dinnye épp most virágzik.

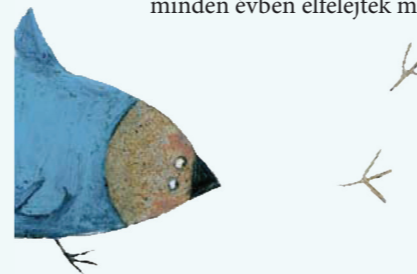
(második)
Én vagyok a mindentudó királyfi,
nem kell nekem soha leckét csinálni.

(harmadik)
Én vagyok a 120 kilós királyfi,
kedvencem a durván örlt szalámi.

(negyedik)
Én vagyok a derékfájós királyfi,
nem tudok csak napi egyszer felállni.

(ötödik)
Én vagyok a műveletlen királyfi,
nem tudom, hogy kik azok a királyfik.

(hatodik)
Én vagyok a 120 éves királyfi,
minden évben elfelejtek meghalni.

súlyemelő diaDAL

Gyurkovics Ferinek, vigasztalásul

A súlyemelő dala
egy dalia diadala.
Diadal dal
a súlyemelő dala.

És ha majd a viadalnak vége,
övé lesz a legfényesebb érme.

Amit szeretne,
amiről álmodozik
majd minden este.
Ha a súlyzókat letette.

Övé lesz a legfényesebb diadal,
amit egy vézna angyal valaha is ki-
agyal.

(bónusz: BARÁTdal)

Súlyemelő a barátom.
Nem passzol rá a kabátom.
Ezért aztán nem is bánom,
ha súlyt emel. Ő a barátom.

ANGYALcápa

Talán pöttyös vagyok,
talán nem,
talán szürke,
talán nem.

Talán macska vagyok,
talán nem,
talán tigris,
talán nem.

Talán uszonyos vagyok,
talán nem,
talán szárnyas,
talán nem.

Talán cápa vagyok,
talán nem,
talán angyal,
talán nem?

Talán igen,
talán nem.
Na de mégis!?
Vagy mégsem?

JÓccakkát

Jóccakkát, és sziasztok,
jöhetnek a zangyallok!

Bakancsban ha jönnek,
csukódnak a könyvek.

Száradnak a könnyek,
zangyallok ha jönnek.

Ne hidd, nekik könnyebb,
Na, de most már mindegy...

Jóccakkát, és sziasztok!
(Kopognak a bakancsok.)

ÁLOMvigyázó

Valaki ül az ág hegyén,
fényesít holdat, csillagot.
Pedig azt hitted, nincs helyén,
vigyáz rád, míg alszol ott.

Valaki ül az ág hegyén.
Akiről azt hitted, itt hagyott...
Párnát puhít, ha túl kemény,
és fényesíti csillagod.

Kun Fruzsina illusztrációi